

Pa reče prvi škranček: „Ej, kakšne pesmi? Poglej, te širne njive, to polje, te trate! Ali ni to naš širni dom. In poglej tam ratarja, kako orje, kako seje seme svojih nad. O tem pojem jaz, o njivah, tratah, in delam kratek čas kmetiču s svojimi pesmicami!“

„E, kaj to,“ ga zavrne drugi. „Jaz pa pojem o pomladanskem nebu. Ali ni ono streha našega domovja? Jaz pa pojem o vsčobsevajočem solncu; ali ni ono naš car, naš vladar?“

„He bratca,“ reče tretji. „Jaz pa ne pojem ne o polju in ne o solncu. Kdo je ustvaril ta širna polja, te trate, te griče? Kdo je postavil to streho našemu domovju, jasno nebo? Kdo kaže pot solncu, našemu carju? Tistemu, bratca, pojem jaz; mu tudi vidva!“

In pridružila sta se dva škrančka tretjemu in peli so vsi trije slavo Stvarniku vsak dan od jutra do večera v solnčnih višavah...

Bogumil Gorenjko.

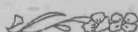
Ko bi mogel...

Skozi klasje šla je pesem,
ki jo je škranček pel,
pesem sladka, kot hi veter
skozi zlate strune vel.

Tudi jaz zapel bi pesem,
pesem sladko – a ves svet
za občutke mi ne najde
ne izraza, ne besed.

In tako potujem nemo:
koprnjenje sanj v očeh;
daljni cilji – svetli cilji
in bodočnosti nasmeh...

J. Timoška.

Oj sijaj!

Oj sijaj, oj sijaj, solnce,
na to zeleno polje,
da bodo zapeli škrančki
vesele in radostne volje!

Oj sijaj, oj sijaj, solnce,
na te zelene trate,
da bodo pripluli metuljčki
spet k rožicam v radostne svate!

Oj sijaj, oj sijaj, solnce,
posijaj v življenje mi moje,
da spet razjasni se mi lice,
da srce veselo zapoje!

Bogumil Gorenjko.

